

Cihan Deniz: 24 Nisan: Gerçek bizi özgürleştirecek...

Posted on 29/04/2019

TKP/ML - TIKKO Rojava Komutanı Nubar Ozanyan (Orhan Bakırcıyan), 14 Ağustos 2017'de DAİŞ'e karşı savaşta şehit düştü.

24 Nisan 1915... Anadolu ve Mezopotamya coğrafyasının şahit olduğu en acı ve kara günlerin ateşinin yakıldığı gün.

Bundan tam 104 yıl önce, patlak veren 1. Dünya Savaşı'nı bahane eden İttihatçı rejimi tarafından Osmanlı'nın en kronik sorunlarından Ermeni Sorununa "nihai çözüm" bulmak adına ilk adım atılmıştı. İlk önce aralarında milletvekillerinin, yazarların, sanatçıların da olduğu Ermeni halkının aydınlarını derdest edilerek Suriye çöllerinde ölüme gönderildi. Bunu bir buçuk milyona yakın Ermeni'nin yaşadıkları şehirlerden, kasabalardan, köylerden alınıp çıkarıldıkları ölüm yolculuğunda askerler, çeteler, iktidar tarafından kışkırtılmış yerel unsurlar tarafından katledilmesi takip etti.

Amaç basitti: Ermeni Sorunu'nu bizzat Ermenileri ortadan kaldırarak çözmek. Ermeni Soykırımı'nın baş planlayıcısı ve yürütücüsü Talat Paşa'nın "Ermeni Meselesi Hallolunmuştur" şeklindeki telgrafından daha iyi ne İttihatçı rejimin niyetini ortaya koyabilir ki?

24 Nisan 1915 ve takip eden günlerde yaşananlar, en ince ayrıntısına kadar tasarlanmış, planlanmış, hesaplanmış bir soykırım pratiğidir. Gerek soykırımdan kurtulanların anlattıkları, gerek bu soykırımı o veya bu nedenle dahil olmuşların veya şahit olmuşların anlattıkları soykırımın adım adım nasıl soğukkanlılıkla hayata geçirildiğini, neler pahasına

Ermeni Sorununun hallolunduğunu ortaya koymaktadır.

Madalyonun bir de diğer yüzü vardır. Ve bu da en az soykırımın kendisi kadar acı verici olan inkardır. Bir halkın yaşadığı acıların tanınmaması veya yanlış tanınması soykırımdan kurtulanlar ve sonraki nesiller için en az soykırımın kendisi kadar acı vericidir. İnkâr ve yanlış tanıma yaşanmış acılara yeni acılar ekler. Soykırımdan kurtulanlar, onların yakınları ve sonraki nesiller açısından yaşadıkların açılarının yok sayılmasının veya yanlış tanınmasının ne kadar acı verici olduğunu tahayyül etmek imkansızdır.

İktidara hangi parti gelirse gelsin Türk devletinin Ermeni Soykırımı karşısındaki resmi ve değişmez politikası inkarcılıktır veya “sözde” siyasetidir. Ermeni Soykırımı ile ilgili her şeyin başına bir “sözde” ifadesi eklemek resmi devlet politikasıdır: “Sözde Ermeni Soykırımı”, “Sözde Ermeni İddiaları” vs. Bu yalana onlardan kendi sınırları dışına çıktıkları anda başka inanan olmasa da, bu yolla en azından Türk halkı açısından tarihsel bir gerçekliği çarpıtabileceklerini düşünmektedir.

Kuşkusuz bir hakikatin başına “sözde” ifadesini ilâştirmek, gerçekliği değiştirmeyiz ama yaşanmış acıların kanamaya devam etmesine yol açar. Soykırımın tüm taraflarının omuzlarındaki yükü daha da ağırlaştırır.

İnkâr politikası Türk halkını da zehirlemektedir. Tarihsel bir gerçekliğin inkarı adına Türk halkının zihin dünyası en bayağı milliyetçi, şoven ve ırkçı yalanlarla kirletilmektedir. Yaşadığı coğrafyanın tarihine, kültürel dokusuna, halklarına yabancılaştırılmaktadır. Dahası, inkâr zehri Türk halkını kendi öz kültürüne, kendi öz değerlerine yabancılaştırmaktadır. Bu uğurda Türk halkı yaşadığı coğrafyanın diğer halklarına düşman edilmektedir. Bu anlamıyla, inkâr zehri belki de en büyük zararı, en büyük tahribatı Türk halkına vermektedir. İnkâr onun ellerini kollarını bağlamakta, onun kendi tarihi ile yüzleşmiş onurlu bir halk olmasına, özgürleşmesine mani olmaktadır.

Ermeni Soykırımı, belki de tarihte yaşanmış diğer soykırımlardan daha çok tarihin bir konusu olmanın ötesinde anın bir konusudur. Ermeni Soykırımı kapanmış bir konu değildir. Henüz gerçek anlamda yüzleşilmediği için acılar kanamaya devam etmektedir. Ama aynı zamanda Ermeni Soykırımı ile hesaplaşmadığı için soykırımı planlayan ve gerçekleştiren zihniyet Türkiye devleti içinde egemenliğini sürdürmeye devam etmiştir. 1915 Ermeni Soykırımı, Beyaz Türk faşizminin amentüsü olan tekçiliğin, milliyetçiliğin, kısacası ulus devletçi anlayışın çok halklı, çok inançlı, çok kültürlü bir coğrafyada nelere yol açabileceğinin en acı örneklerinden biridir. Aynı mekanizma bugün de işlemeye devam etmektedir. Soykırım tehlikesi, yirminci yüzyılı Ermeni Soykırımı ile açan Anadolu ve Mezopotamya coğrafyası açısından güncelliğini koruyan bir konu olmaya devam etmektedir.

Bu dinamiğin önüne geçmenin ilk adımı yüzleşmedir. Hakikati ne kadar acı olursa olsun onu kabullenme ve sonrasında onunla hesaplaşmadır. Bu yüzleşme ve hesaplaşma sadece soykırımın kurbanı Ermeni halkı açısından değil inkar siyaseti ile zihni zehirlenmiş başta Türk halkı olmak üzere tüm halklar açısından özgürleştirici bir adım olacaktır.

Bu özgürleşme, Türk halkındaki milliyetçi, şoven anlayışların parçalanmasının önünü açacaktır. Türk halkı, inkar zehrinden özgürleştikçe, iktidarların başta Kürtler olmak üzere bölge halklarına yönelik bugünkü politikasını da sorgusuz sualsiz kabullenmeyecektir. Tam da bu nedenle, İttihatçı mirası kabul etmediğini iddia eden mevcut iktidar, inkar ipine böylesine sıkı sıkı sarılmaktadır; geleneksel inkar siyasetini noktasına dokunmadan uygulamaya devam etmektedir.

Dolayısıyla, aydınlara, demokrasi, özgürlük ve barış mücadelesi verenlere düşen en önemli görev Türk halkının soykırım gerçeğiyle yüzleşmesini ve onunla hesaplaşmasını sağlamaktır.

Ve bu yolla onun özgürleşmesini sağlamaktır. Zira hakikat ile yüzleşme ve onunla hesaplaşma ile elde edilen bu özgürlük, böylesi acıların bir daha yaşanmamasının önemli bir teminatıdır. Aksi bir durumda ne olacağını ise bırakalım Yahudi Soykırımı'nın baş mimarı

Hitler söylesin: “Bugün Ermenileri kim hatırlıyor ki?”

Tüm soykırım

kurbanlarının

anısına saygıyla...

Kaynak: [Yeni Özgür Politika](#)